TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2016. gada 14. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/22/EK — 28. pants — Numuri, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai — Galalietotāju, kas dzīvo operatora dalībvalstī, piekļuve pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai — Direktīva 2002/19/EK — 5., 8. un 13. pants — Valsts regulatīvo iestāžu tiesības un pienākumi saistībā ar piekļuvi un savstarpēju savienojumu — Pienākumu noteikšana, grozīšana vai izbeigšana — Pienākumu noteikšana uzņēmumiem, kas kontrolē galalietotāju piekļuvi — Cenu kontrole — Uzņēmums, kuram nav būtiskas ietekmes tirgū — Direktīva 2002/21/EK — Strīdu starp uzņēmumiem izšķiršana — Valsts reglamentējošās iestādes lēmums, kurā ir noteikti uzņēmumu sadarbības nosacījumi un savstarpējo pakalpojumu tarifikācijas noteikumi

Lieta C-397/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 15. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 20. augustā, tiesvedībā

Polkomtel sp. z o.o.

pret

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ,

piedaloties

Orange Polska S.A. , iepriekš *Telekomunikacja Polska S.A.*

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: otrās palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], A. Ross [*A. Rosas*], A. Prehala [*A. Prechal*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs E. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Polkomtel sp. z o.o.* vārdā – *M. Bieniek* un *E. Barembruch, radcowie prawni,*

* Tiesvedības valoda – poļu.

— *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* vārdā – *S. Szabliński*, *radca prawny*,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Hottiaux* un *L. Nicolae*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV L 108, 51. lpp.) 28. panta, kā arī par Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) (OV L 108, 7. lpp.) 5. panta 1. punkta un 8. panta 3. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Polkomtel sp. z o.o.* (turpmāk tekstā – "*Polkomtel*") un *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* (Elektroniskās komunikācijas iestādes priekšsēdētājs, turpmāk tekstā – "*UKE* priekšsēdētājs"), piedaloties *Orange Polska S.A.*, iepriekš *Telekomunikacja Polska S.A.* (turpmāk tekstā – "*Orange Polska*"), par *UKE* priekšsēdētāja pieņemtu lēmumu attiecībā uz strīdu starp šiem uzņēmumiem par sadarbības nosacījumiem un pakalpojumu tarifikācijas noteikumiem numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Jaunais tiesiskais regulējums, kas piemērojams elektronisko komunikāciju pakalpojumiem

3 Jauno tiesisko regulējumu, kas piemērojams elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, veido Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatdirektīva") un to pavadošās speciālās direktīvas, tas ir, Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.), piekļuves direktīva un universālā pakalpojuma direktīva, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīva 97/66/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē [neoficiāls tulkojums] (OV 1998, L 24, 1. lpp.).

– Pamatdirektīva

4 Pamatdirektīvas 8. pantā ir noteikti vispārīgie mērķi un reglamentējoši principi, kuru ievērošana valsts reglamentējošajām iestādēm (turpmāk tekstā – "VRI") ir jānodrošina. Šī panta 3. un 4. punkts ir izteikti šādi:

"3. [VRI] veicina iekšējā tirgus attīstību, *inter alia*:

[..]

b) veicinot Eiropas tīklu izveidi un attīstību un Viseiropas [Eiropas mēroga] pakalpojumu savstarpēju savietojamību, un pilnīgu pārklājumu;

[..]

4. Valsts pārvaldes iestādes pārstāv Eiropas Savienības pilsoņu intereses:

[..]

b) nodrošinot augstu aizsardzības līmeni patērētājiem to darījumos ar nodrošinātājiem [..];

[..]."

5 Pamatdirektīvas 20. panta "Strīdu izšķiršana starp uzņēmumiem" 3. punktā ir noteikts:

"Izšķirot strīdu, [VRI] pieņem lēmumus, kas vērsti uz 8. pantā minēto mērķu sasniegšanu. Pienākumos, ko [VRI] uzlikusi uzņēmumam, izšķirot strīdu, ievēro šīs direktīvas vai īpašo direktīvu noteikumus."

– Piekļuves direktīva

6 Piekļuves direktīvas 1. pantā "Darbības joma un mērķis" ir paredzēts:

"1. Saskaņā ar [pamatdirektīvā] paredzētajiem noteikumiem šī direktīva saskaņo veidu, kādā dalībvalstis reglamentē piekļuvi elektroniskajiem komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām, un to savstarpējo savienojumu. Mērķis ir saskaņā ar iekšējā tirgus principiem izveidot reglamentējošus noteikumus tādām attiecībām starp tīklu un pakalpojumu nodrošinātājiem, kas radīs ilgstošu konkurenci, elektronisko komunikāciju pakalpojumu savstarpējo savietojamību un labumu patērētājiem.

2. Ar šo direktīvu izveido tiesības un pienākumus operatoriem un uzņēmumiem, kas vēlas saņemt savstarpēju savienojumu un/vai piekļuvi to tīkliem vai ar tiem saistītām iekārtām. Tā nosaka mērķus [VRI] attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu [..]."

7 Šīs direktīvas 5. pantā "[VRI] tiesības un pienākumi attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu" ir noteikts:

"1. [VRI], darbojoties saskaņā ar [pamatdirektīvas] 8. pantā noteiktajiem mērķiem, veicina un, attiecīgos gadījumos, nodrošina, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu, un savietojamību, veicot savus pienākumus, veicinot efektivitāti, ilgstošu konkurenci un sniedzot maksimālu labumu lietotājiem.

Jo īpaši, neskarot pasākumus, kurus var veikt attiecībā uz uzņēmumiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar 8. pantu, [VRI] var uzlikt

a) līmenī, kas nepieciešams, lai nodrošinātu pilnīgu pārklājumu, pienākumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi lietotājiem, attaisnotos gadījumos ieskaitot pienākumu savstarpēji savienot to tīklus, ja tas jau nav izdarīts;

[..]

3. Pienākumi un nosacījumi, kas uzlikti saskaņā ar 1. un 2. punktu, ir objektīvi, caurskatāmi [pārskatāmi], samērīgi un nediskriminējoši, un tos ievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas [pamatdirektīvas] 6. un 7. pantā.

4. Attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, dalībvalstis nodrošina to, ka [VRI] ir pilnvarota iejaukties pēc savas iniciatīvas – attaisnotos gadījumos vai, nolīguma neesamības gadījumā starp uzņēmumiem – pēc kādas iesaistītās puses pieprasījuma, lai nodrošinātu politikas mērķus, kas minēti [pamatdirektīvas] 8. pantā, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem un procedūrām, kas minētas [pamatdirektīvas] 6., 7., 20. un 21. pantā."

8 Piekļuves direktīvas 8. pantā "Pienākumu uzlikšana, grozīšana vai atcelšana" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina to, ka [VRI] ir tiesīgas uzlikt pienākumus, kas noteikti 9. līdz 13. pantā.

2. Ja operators saskaņā ar [pamatdirektīvas] 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā ir izraudzīts kā tāds operators, kuram ir būtiska ietekme konkrētā tirgū, [VRI] atbilstīgi uzliek pienākumus, kas minēti šīs direktīvas 9. līdz 13. pantā.

3. Neskarot:

— [..]

— [pamatdirektīvas] 12. un 13. panta noteikumus, [atļauju izsniegšanas direktīvas] pielikuma B daļas 7. nosacījumu, kas piemērots saskaņā ar minētās direktīvas 6. panta 1. punktu, un [universālā pakalpojuma direktīvas] 27., 28. un 30. pantu [..], kas iekļauj pienākumus uzņēmumiem, kas nav izraudzīti kā tādi uzņēmumu, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, [..].

[..]

[VRI] neuzliek 9. līdz 13. pantā minētos pienākumus operatoriem, kas nav izraudzīti saskaņā ar 2. punktu.

[..]

4. Saskaņā ar šo pantu uzliktie pienākumi ir pamatoti ar noteiktās problēmas raksturu un ir samērīgi un attaisnojami, ņemot vērā mērķus, kas noteikti saskaņā ar [pamatdirektīvas] 8. pantu. Šādus pienākumus uzliek tikai pēc apspriešanās saskaņā ar minētās direktīvas 6. un 7. pantu.

[..]"

9 Piekļuves direktīvas 13. panta "Cenu kontroles un izmaksu uzskaites pienākumi" 1. punkts ir izteikts šādi:

"[VRI] saskaņā ar 8. panta noteikumiem var uzlikt pienākumus attiecībā uz izmaksu segšanu un cenu kontroli, ieskaitot pienākumus par cenu orientāciju uz izmaksām un pienākumus attiecībā uz izmaksu uzskaites sistēmām, lai nodrošinātu savstarpējā savienojuma un/vai piekļuves īpašus veidus, situācijās, kad tirgus analīze parāda, ka efektīvas konkurences trūkums nozīmē to, ka attiecīgais operators var paturēt cenas pārmērīgi augstā līmenī vai piemērot cenu ierobežojumus, kaitējot lietotājiem. [..]"

– Universālā pakalpojuma direktīva

10 Universālā pakalpojuma direktīvas preambulas 38. apsvērumā ir noteikts:

“Lietotāju piekļuve visiem numerācijas resursiem [Savienībā] ir būtisks priekšnoteikums vienota tirgus izveidošanai. Tajā būtu jāiekļauj bezmaksas pakalpojumu, speciālo pakalpojumu un citi numuri, kuri neatklāj ģeogrāfisko atrašanās vietu, izņemot gadījumus, ja sazvanītais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējies ierobežot piekļuvi no konkrētām ģeogrāfiskajām zonām. [..]”

11 Šīs direktīvas 1. pantā “Darbības joma, mērķi un definīcijas” ir paredzēts, ka “mērķis ir nodrošināt sabiedrībai pieejamu labas kvalitātes pakalpojumu pieejamību [Savienībā] ar efektīvu konkurenci un izvēli, un risināt jautājumus attiecībā uz apstākļiem, kādos tirgus nepietiekami apmierina patērētāju vajadzības”.

12 Minētās direktīvas 2. panta otrās daļas f) punktā ir ietverta šāda definīcija:

““numurs, kas nav piesaistīts noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai” nozīmē numuru no valsts numerācijas plāna, kas nav ģeogrāfisks numurs. Tas *inter alia* iekļauj mobilos, bezmaksas telefonu un speciālo pakalpojumu numurus.”

13 Šīs pašas direktīvas 28. pantā “Numuri, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai” ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina to, ka lietotāji no citām dalībvalstīm var piekļūt numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, to teritorijā, ja tas ir tehniski un ekonomiski iespējams, izņemot gadījumus, kad sazvanītais abonents komerciālu nolūku dēļ ir izvēlējies ierobežot īpašās [noteiktās] ģeogrāfiskās zonās atrodošos zvanītāju pieeju.”

Direktīva 2009/136/EK

14 Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvas 2009/136/EK, ar ko groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvu 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē un Regulu (EK) Nr. 2006/2004 par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā (OV L 337, 11. lpp.), 1. panta “Grozījumi [universālā pakalpojuma direktīvā]” 19. punktā ir paredzēts:

“Direktīvas 28. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“28. pants

Numuru un pakalpojumu pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, ja tas ir tehniski un saimnieciski rentabli, un izņemot gadījumus, ja izsauktais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējies ierobežot konkrētās ģeogrāfiskās teritorijās esošu izsaucēju piekļuvi, attiecīgās valsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja:

a) piekļūt pakalpojumiem [Savienībā] un tos lietot, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti konkrētai ģeogrāfiskai vietai; [..]

[..].”

15 Atbilstoši Direktīvas 2009/136 4. panta 1. punkta pirmajai daļai dalībvalstīm līdz 2011. gada 25. maijam bija jāpieņem un jāpublicē normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības.

Polijas tiesības

16 Atbilstoši 2004. gada 16. jūlija Likuma par komunikācijām (*ustawa Prawo telekomunikacyjne*; *Dz. U.* Nr. 171, 1800. pozīcija), redakcijā, kas bija spēkā *UKE* priekšsēdētāja 2009. gada 6. maija lēmuma pieņemšanas dienā (turpmāk tekstā – "Likums par telekomunikācijām"), 27. panta 2. punktā bija noteikts:

"Ja sarunas netiek uzsāktas, ja operators, kam jāpiešķir piekļuve, to atsaka vai ja 1. punktā noteiktajā termiņā līgums netiek noslēgts, jebkura puse var lūgt *UKE* priekšsēdētājam pieņemt lēmumu, ar kuru tiek izlemti strīdīgie jautājumi vai definēti sadarbības nosacījumi."

17 Likuma par telekomunikācijām 28. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Lēmumu par piekļuves piešķiršanu *UKE* priekšsēdētājs pieņem 90 dienu laikā pēc 27. panta 2. punktā minētā lūguma iesniegšanas dienas, ņemot vērā šādus kritērijus:

1) telesakaru tīklu lietotāju intereses;

2) telekomunikāciju uzņēmumiem paredzētos pienākumus:

3) mūsdienīgu telekomunikāciju pakalpojumu veicināšanu;

4) pastāvošo strīdīgo jautājumu raksturu un faktisko iespēju īstenot risinājumus attiecībā uz piekļuves telekomunikācijām tehniskajiem un ekonomiskajiem aspektiem, gan tiem, ko piedāvā telekomunikāciju uzņēmumi, kas ir sarunu puses, gan tiem, kas var būt alternatīvi risinājumi;

5) vajadzību nodrošināt:
   a) tīkla integritāti un pakalpojumu savietojamību,
   b) nediskriminējošus nosacījumus piekļuvei telekomunikācijām,
   c) konkurences attīstību telekomunikāciju pakalpojumu tirgū;

6) to telekomunikāciju uzņēmumu ietekmi tirgū, kuru tīkli ir savstarpēji savienoti;

[..]."

18 Šī likuma 79. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Publiskā telefonsakaru tīkla operatoram jānodrošina, lai tā tīkla galalietotāji un citu dalībvalstu tīklu lietotāji varētu piekļūt numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai Polijas teritorijā, ja tas tehniski un ekonomiski ir iespējams, izņemot gadījumus, kad sazvanītais abonents komerciālu nolūku dēļ ir izvēlējies ierobežot noteiktās ģeogrāfiskās zonās atrodošos galalietotāju pieeju."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

19 *Polkomtel* un *Orange Polska* saviem abonentiem nodrošina publiskus elektronisko komunikāciju tīklus un elektronisko komunikāciju pakalpojumus. Tā kā *Polkomtel* un *Orange Polska* nevienojās par *Polkomtel* tīkla lietotāju piekļuvi automātisko tīklu pakalpojumiem, kas tiek sniegti *Orange Polska* tīklā, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, *UKE* priekšsēdētājam tika iesniegts lūgums noregulēt strīdu.

20 Ar 2009. gada 6. maija lēmumu *UKE* priekšsēdētājs atrisināja šo strīdu, nosakot it īpaši *Polkomtel* pienākumu nodrošināt tā abonentiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti ģeogrāfiskai atrašanās vietai, piekļuvi pakalpojumiem, kas tiek sniegti *Orange Polska* tīklā, saņemot pretī tā pārskaitītu atlīdzību.

21 Šajā lēmumā *UKE* priekšsēdētājs arī noteica tarifikācijas starp šiem uzņēmumiem par šo piekļuvi nosacījumus. Uzskatot, ka savienojumam no *Polkomtel* tīkla ir vajadzīgi analogi tīkla resursi tiem, kas ir vajadzīgi zvana pabeigšanai minētajā tīklā, it īpaši tika noteikta atlīdzība par šo savienojumu uz *Orange Polska* tīklu līmenī, kas noteikts atkarībā no savienojuma pabeigšanai *Polkomtel* tīklā piemērojamā tarifa.

22 *Polkomtel* apstrīdēja šo *UKE* priekšsēdētāja 2009. gada 6. maija lēmumu *Sąd Okręgowy* (apgabaltiesa). Ar 2012. gada 15. marta spriedumu šī tiesa noraidīja pieteikumu par šī lēmuma atcelšanu. *Polkomtel* iesniedza apelācijas sūdzību par *Sąd Okręgowy* lēmumu *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšavas Apelācijas tiesa), kas minēto apelācijas sūdzību noraidīja ar 2013. gada 25. janvāra spriedumu. Tādējādi *Polkomtel* iesniedza kasācijas sūdzību par šo spriedumu *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa).

23 *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) šaubās, pirmkārt, par Savienības tiesību piemērojamību laikā un materiālo piemērošanas jomu pamatlietā. Tā norāda, pirmkārt, ka *UKE* priekšsēdētāja 2009. gada 6. maija lēmums tika pieņemts pirms grozījumu izdarīšanas universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā ar Direktīvu 2009/136 un tādējādi pirms šīs direktīvas transpozīcijas valsts tiesībās termiņa beigām. Otrkārt, šajā universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā tā sākotnējā redakcijā dalībvalstīm bija noteikts pienākums nodrošināt, ka to teritorijā citu dalībvalstu galalietotāji var piekļūt numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai. Pamatlietas faktiem piemērojamajā tiesiskajā regulējumā, pēc tās domām, bija paredzēts pienākums nodrošināt, lai visi galalietotāji varētu piekļūt numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai Polijas teritorijā. Tādējādi iesniedzējtiesa jautā, vai šis tiesiskais regulējums varēja paredzēt plašāku pienākumu nekā minētajā pantā paredzētais.

24 Otrkārt, iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai VRI ir tiesīga noteikt operatoriem, pamatojoties uz piekļuves direktīvas 5. panta 1. punktu, pienākumus, lai ieviestu universālās direktīvas 28. pantu. Tā apstiprina šaubas šajā ziņā, it īpaši pienākuma ņemt vērā uzņēmuma brīvību dēļ, kam ir veltīts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 16. pants, un šajā gadījumā tādēļ, ka pastāv iespējama pretruna starp šo brīvību un Hartas 38. pantā noteikto patērētāju tiesību aizsardzības principu.

25 Treškārt, iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, VRI ir tiesīga noteikt operatoru savstarpējās tarifikācijas noteikumus, pamatojoties uz piekļuves direktīvas 8. panta 3. punktu, skatītu kopā ar šīs direktīvas 5. panta 1. punktu un universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu. Tā uzskata, ka jautājums ir par to, kādas ir VRI iejaukšanās robežas attiecībā uz cenu noteikšanu, risinot strīdu starp uzņēmumiem, kam nav būtiskas ietekmes tirgū. Tā šaubās arī par šādas iejaukšanās atbilstību Hartas 16. pantā noteiktajai uzņēmumu brīvībai un šaubās, vai šāda iejaukšanās var tikt attaisnota ar mērķi nodrošināt patērētāju tiesību aizsardzību, kas garantēta Hartas 38. pantā.

26 Šādos apstākļos *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [universālā pakalpojuma direktīvas] sākotnējā redakcijā 28. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka piekļuve numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, ir jānodrošina ne tikai galalietotājiem no citām dalībvalstīm, bet arī galalietotājiem no attiecīgā publiski pieejamā komunikāciju tīkla operatora dalībvalsts ar sekām, ka šī pienākuma izpildes pārbaudei, ko veic [VRI], tiek paredzētas prasības, kas izriet no Savienības tiesību efektivitātes un valsts tiesību interpretācijas atbilstoši Savienības tiesībām principiem?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai [universālā pakalpojuma direktīvas] 28. pants, skatīts kopā ar [Hartas] 16. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izpildītu pirmajā normā minēto pienākumu, var tikt piemērota procedūra, kas ir paredzēta [piekļuves direktīvas] 5. panta 1. punktā?

3) Vai [piekļuves direktīvas] 8. panta 3. punkts, skatīts kopā ar [universālā pakalpojuma direktīvas] 28. pantu un [Hartas] 16. pantu, vai [piekļuves direktīvas] 8. panta 3. punkts, skatīts kopā ar [piekļuves direktīvas] 5. panta 1. punktu un [Hartas] 16. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai nodrošinātu publiski pieejama komunikāciju tīkla iekšzemes operatora galalietotājiem piekļuvi pakalpojumiem, kas tiek sniegti cita iekšzemes operatora tīklā, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, [VRI] var noteikt norēķinu starp operatoriem par savienojumu principus, izmantojot nodevu par zvana savienojuma pabeigšanas nodrošināšanu likmes, kas ir noteiktas vienam no šiem operatoriem, pamatojoties uz piekļuves direktīvas 13. pantu, atkarībā no izmaksām, ja operators šādas likmes piemērošanu ir piedāvājis sarunu gaitā, kas notikušas, izpildot [piekļuves direktīvas] 4. pantā paredzēto pienākumu, bet kam nav bijis labvēlīgs rezultāts?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

27 Uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai universālā pakalpojuma direktīvas 28. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka publisko elektronisko komunikāciju tīklu operatoram ir jānodrošina, ka piekļuve numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, tiek nodrošināta visiem tā tīkla galalietotājiem šajā valstī, nevis tikai citu dalībvalstu galalietotājiem.

28 Šis jautājums izriet no apstākļa, ka datumā, kad tika pieņemts VRI priekšsēdētāja lēmums, minētajā 28. pantā nebija paredzēts, ka dalībvalstu pienākums nodrošināt, ka citu dalībvalstu galalietotāji to teritorijā var piekļūt numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, ja tas ir tehniski un saimnieciski rentabli, izņemot, ja izsauktais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējies ierobežot konkrētās ģeogrāfiskās teritorijās esošu izsaucēju piekļuvi, bet minētās direktīvas, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/136, 28. panta 1. punkta a) apakšpunktā turpmāk ir paredzēts, ka "dalībvalstis nodrošina, ka [..] attiecīgās valsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja piekļūt pakalpojumiem [Savienībā] un tos lietot".

29 Šajā ziņā ir jāizpēta, vai tāda valsts tiesību norma, kāds ir Likuma par telekomunikācijām 79. panta 1. punkts, kas būtībā ietver plašāku pienākumu nekā universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā paredzētais, nav pretēja šīs direktīvas mērķiem.

30 Jānorāda, ka minētās direktīvas preambulas 38. apsvērumā ir vispārīgi paredzēts, ka galalietotāju piekļuve visiem Savienībā pastāvošiem numerācijas resursiem, tostarp numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, ir būtisks vienotā tirgus izveidošanas nosacījums.

31 Turklāt no universālā pakalpojuma direktīvas 1. panta izriet, ka atbilstoši pamatdirektīvai universālā pakalpojuma direktīva attiecas uz elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošināšanu galalietotājiem. Tās mērķis ir visā Savienībā nodrošināt publiski pieejamus labas kvalitātes pakalpojumus, pateicoties efektīvai konkurencei un efektīvai izvēlei.

32 Attiecībā uz tiesiskā regulējuma mērķiem, kas ir universālā pakalpojuma direktīvas daļa, Tiesa sprieduma *Telekomunikacja Polska* (C-522/08, EU:C:2010:135) 29. punktā norāda, ka, lai gan, veicot savus uzdevumus, VRI saskaņā ar pamatdirektīvas 8. panta 4. punkta b) apakšpunktu pārstāv Savienības pilsoņu intereses, nodrošinot augstu aizsardzības līmeni patērētājiem, tomēr pamatdirektīvā un universālā pakalpojuma direktīvā nav paredzēta pilnīga ar patērētāju tiesību aizsardzību saistītu aspektu saskaņošana.

33 Tādējādi tas, ka dalībvalstu lietotājiem tiek nodrošināta piekļuve numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, pat tīri iekšzemes situācijā var veicināt iekšējā tirgus ieviešanu, jo galalietotāji, kas ir citas dalībvalsts operatora abonenti, prasa savienojuma pakalpojumus šīs pirmās dalībvalsts operatora tīklā savas uzturēšanās tajā laikā, pamatojoties uz starp šiem operatoriem noslēgtu viesabonēšanas līgumu.

34 No tā izriet, ka universālā pakalpojuma direktīvas 28. pants, interpretējot to saistībā ar tās mērķiem, neliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā un kurā ir paredzēts pienākums valsts teritorijā nodrošināt piekļuvi numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, visiem galalietotājiem.

35 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto pirmo jautājumu ir jāatbild, ka universālā pakalpojuma direktīvas 28. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka elektronisko komunikāciju publiskā tīkla operatoram ir jānodrošina, ka piekļuve numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, tiek nodrošināta visiem tā tīkla galalietotājiem šajā valstī, nevis tikai citu dalībvalstu galalietotājiem.

Par otro un trešo jautājumu

Par pieņemamību

36 *Polkomtel* norāda, ka trešais jautājums ir nepieņemams tādēļ, ka to sarunu laikā *Orange Polska* nav izteikti iesniedzējtiesas minētie piedāvājumi attiecībā attiecīgajiem savienojuma pakalpojumu tarifikācijas nosacījumiem. Tādējādi trešais jautājums attiecas uz apstākļiem, uz ko neattiecas pamatlietas fakti.

37 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi saistībā ar pašas noteikto tiesisko regulējumu un faktiskajiem apstākļiem un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums *Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer*, C-485/12, EU:C:2014:250, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Minēto attiecināmības pieņēmumu nevar atspēkot tas vien, ka kāds pamatlietas dalībnieks apstrīd noteiktus faktus, kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda un no kuriem ir atkarīga minētā strīda priekšmeta noteikšana (spriedums *Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer*, C-485/12, EU:C:2014:250, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Šajā gadījumā jautājums, vai *Polkomtel* ir izteicis priekšlikumus attiecībā uz tarifikācijas starp to un *Orange Polska* nosacījumiem par aplūkotajiem savienojuma pakalpojumiem, ir jautājums, kas ietilpst faktisko apstākļu ietvaros, kas Tiesai nav jāpārbauda.

40 Līdz ar to trešais jautājums ir uzskatāms par pieņemamu.

Par lietas būtību

41 Uzdodot otro un trešo jautājumu, kas ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkts un 8. panta 3. punkts, skatīti kopā ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie atļauj VRI strīda starp diviem operatoriem atrisināšanas ietvaros noteikt vienam pienākumu nodrošināt galapatērētājiem piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, otra [operatora] tīklā un noteikt, pamatojoties uz piekļuves direktīvas 13. pantu, tādus tarifikācijas nosacījumus starp šiem operatoriem par šo piekļuvi, par kādiem ir runa pamatlietā.

42 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar piekļuves direktīvas, kas iekļaujas ar pamatdirektīvu noteiktajā tiesiskajā regulējumā, 1. panta 1. un 2. punktu ar to tiek harmonizēts veids, kādā dalībvalstis reglamentē piekļuvi elektroniskajiem sakariem un ar tiem saistītajiem resursiem, kā arī to savstarpējais savienojums. Piekļuves direktīvas mērķis ir saskaņā ar iekšējā tirgus principiem izveidot reglamentējošus noteikumus tādām attiecībām starp tīklu un pakalpojumu nodrošinātājiem, kas radīs ilgstošu konkurenci, elektronisko komunikāciju pakalpojumu savstarpējo savietojamību, iegūstot priekšrocības patērētājiem, un kas atbilst iekšējā tirgus principiem. Šajā direktīvā ir definēti it īpaši VRI uzticētie mērķi attiecībā uz piekļuvi un savstarpējo savienojumu.

43 Minētās direktīvas 5. pants attiecas uz VRI tiesībām un pienākumiem attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu. Šīs pašas direktīvas 5. panta 1. punktā ir noteikts, ka, lai īstenotu pamatdirektīvas 8. pantā noteiktos mērķus, VRI veicina un attiecīgos gadījumos nodrošina saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu, kā arī savietojamību, veicinot ekonomisko efektivitāti, ilgstošu konkurenci un sniedzot maksimālu labumu galalietotājam.

44 Tiesa šajā ziņā jau ir lēmusi, ka no piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmās daļas formulējuma izriet, ka VRI uzdevums ir nodrošināt atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpējo savienojumu, kā arī to savietojamību, izmantojot līdzekļus, kuru uzskaitījums nav izsmeļošs (skat. attiecībā uz šo direktīvu, kas ir grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/140/EK (OV L 337, 37. lpp.), spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Šajā ziņā saskaņā ar piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta otrās daļas a) apakšpunktu, neskarot pasākumus, kurus var veikt attiecībā uz uzņēmumiem ar būtisku ietekmi tirgū, atbilstoši tās 8. pantam minētās iestādes var noteikt "pienākumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, attaisnotos gadījumos ieskaitot pienākumu savstarpēji savienot to tīklus", tikai un vienīgi ar mērķi nodrošināt pilnīgu pārklājumu (par šo direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/140, skat. spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Piekļuves direktīvas 5. panta 4. punktā pašā par sevi ir precizēts, ka VRI, ja tās iejaucas pēc attiecīgo pušu lūguma, lai nodrošinātu pamatdirektīvas 8. pantā noteikto mērķu sasniegšanu, ir jāatbilst piekļuves direktīvas normām, kā arī procedūrām, kas norādītas it īpaši pamatdirektīvas 6., 7. un 20. pantā.

47 Turklāt atbilstoši pamatdirektīvas 20. panta 3. punktam VRI, īstenojot strīdu starp uzņēmumiem izšķiršanas procedūru, kas paredzēta šajā pantā, tiecas īstenot pamatdirektīvas 8. pantā noteiktos mērķus, kura 3. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka VRI veicina iekšējā tirgus attīstību, it īpaši iedrošinot Eiropas mēroga pakalpojumu savstarpējo savienojamību un pilnīgu pārklājumu.

48 Tādējādi šīs pamatdirektīvas un piekļuves direktīvas normas ļauj VRI strīda starp operatoriem ietvaros veikt tādus pasākumus, lai nodrošinātu atbilstošu piekļuvi un savienojamību, kā arī pakalpojumu savietojamību, kā lēmums, kurā ir noteikts pienākums operatoram nodrošināt galalietotājiem piekļuvi piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, kuri tiek sniegti otra operatora tīklā.

49 Attiecībā uz jautājumu, vai šādi pasākumi, ja tie tiek pieņemti atbilstoši universālā pakalpojumu direktīvas 28. pantam, var ietvert tarifu pienākumus, jānorāda, ka atbilstoši piekļuves direktīvas 8. panta 1. punktam dalībvalstīm ir jānodrošina, ka VRI ir tiesības noteikt šīs direktīvas 9.–13. pantā noteiktos pienākumus un īpaši pienākumus, kas saistīti ar cenu kontroli atbilstoši minētās direktīvas 13. pantam. Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 8. panta 2. punktu, ja operators saskaņā ar pamatdirektīvas 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā ir izraudzīts kā tāds operators, kuram ir būtiska ietekme konkrētā tirgū, VRI tam atbilstīgi uzliek minētos pienākumus (skat. attiecībā uz universālā pakalpojuma direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/136, kā arī pamatdirektīvu un piekļuves direktīvu, kas grozītas ar Direktīvu 2009/140, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 40. punkts).

50 Saskaņā ar piekļuves direktīvas 8. panta 3. punktu, neskarot noteiktas normas un tostarp universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, kurā ir noteikti pienākumi uzņēmumiem, kuri nav izraudzīti kā tādi, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, VRI var uzlikt pienākumus attiecībā uz cenu kontroli, kuri ir definēti tostarp piekļuves direktīvas 13. pantā, tikai tiem operatoriem, kas ir atzīti par tādiem, kuriem ir būtiska ietekme tirgū saskaņā ar šīs pašas direktīvas 8. panta 2. punktu (skat. attiecībā uz piekļuves direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/140, un universālā pakalpojuma direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/136, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 41. punkts).

51 Līdz ar to piekļuves direktīvas 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, izņemot attiecībā uz noteiktām tiesību normām, it īpaši universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, VRI nevar noteikt tādus tarifu pienākumus saistībā ar cenu kontroli kā tos, kuri ir minēti piekļuves direktīvas 13. pantā, operatoriem, kuriem noteiktā tirgū nav būtiskas ietekmes. Tādējādi piekļuves direktīvas 8. panta 3. punkts nav pretrunā tam, ka, piemērojot universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, tiek noteikti tādi tarifu pienākumi, kuri ir saistīti ar cenu kontroli, kā tie, kuri ir minēti piekļuves direktīvas 13. panta 1. punktā, attiecībā uz operatoru, kuram attiecīgajā tirgū nav būtiskas ietekmes, ja vien ir izpildīti šī universālā pakalpojuma direktīvas 28. panta piemērošanas nosacījumi (šajā ziņā skat. attiecībā uz piekļuves direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/140, un universālā pakalpojuma direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/136, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 42. punkts).

52 No tā izriet, ka VRI atbilstoši universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantam var uzlikt tarifu pienākumus, kuri ir salīdzināmi ar tiem, kas ir minēti piekļuves direktīvas 13. panta 1. punktā, operatoram, kuram nav būtiskas ietekmes tirgū, bet kurš tomēr kontrolē piekļuvi galalietotājiem, ja šādi pienākumi ir nepieciešami un samērīgi pasākumi, lai garantētu, ka galalietotāji var saņemt piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot Savienībā numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai (skat. attiecībā uz piekļuves direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/140, un universālā pakalpojuma direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/136, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 43. punkts).

53 Tādējādi VRI var it īpaši strīda starp operatoriem ietvaros noteikt tarifu pienākumus, kā, piemēram, tarifikācijas noteikumus šo operatoru starpā par galalietotāju piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, kuri tiek sniegti vienā no tiem tīklā, ja šādi pienākumi ir vajadzīgi un samērīgi, kas ir jānoskaidro valsts tiesai.

54 Turklāt ir jānorāda, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. un 3. punktā un 8. panta 4. punktā ir paredzēti nosacījumi, kuriem ir jāatbilst VRI noteiktajiem pienākumiem "operatoriem, kuri sniedz tīklu vai elektroniskās saziņas pakalpojumus saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 1. punktu un 8. pantu" (skat. attiecībā uz minēto direktīvu, kas ir grozīta ar Direktīvu 2009/140, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 45. punkts).

55 It īpaši piekļuves direktīvas 5. panta 3. punktā ir paredzēts, ka saskaņā ar šī panta 1. punktu uzliktajiem pienākumiem un nosacījumiem ir jābūt objektīviem, pārredzamiem, samērīgiem un nediskriminējošiem un tie ir jāievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas pamatdirektīvas 6. un 7. pantā (skat. attiecībā uz piekļuves direktīvu un pamatdirektīvu, kas ir grozītas ar Direktīvu 2009/140, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 46. punkts).

56 Saskaņā ar piekļuves direktīvas 8. panta 4. punktu atbilstoši šim pantam noteiktajiem pienākumiem ir jābūt balstītiem uz konkrētās problēmas veidu, tiem ir jābūt samērīgiem un pamatotiem, ņemot vērā pamatdirektīvas 8. pantā izklāstītos mērķus, un tos var noteikt tikai pēc pamatdirektīvas 6. un 7. pantā noteiktās uzklausīšanas (skat. attiecībā uz piekļuves direktīvu un pamatdirektīvu, kas ir grozītas ar Direktīvu 2009/140, spriedumu *KPN*, C-85/14, EU:C:2015:610, 47. punkts).

57 No iepriekš minētā izriet, ka tādam pasākumam, kāds ir aplūkots pamatlietā, kas pieņemts atbilstoši piekļuves direktīvas 5. panta 1. punktam un 8. panta 3. punktam, skatītam kopā ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, lai nodrošinātu viena operatora galalietotājiem piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, cita operatora tīklam, ir jāatbilst arī nosacījumiem, kas atgādināti šī sprieduma 52., 55. un 56. punktā.

58 Tā kā iesniedzējtiesa šaubās par iespēju VRI, kura izskata strīdu starp operatoriem, noteikt tarifikācijas noteikumus, balstoties uz savienojuma pabeigšanas tarifiem, kas ir noteikti vienam no tiem, atkarībā no izmaksām, jānorāda, ka piekļuves direktīvas 13. pantā nav regulēti šādi noteikumi. Tādējādi VRI ir jāpieņem šādi noteikumi, nodrošinot, ka tie atbilst šīs direktīvas 8. panta 4. punktā noteiktajiem nosacījumiem.

59 Minētā tiesa šaubās arī, ievērojot Hartas 16. pantā garantēto uzņēmuma brīvību, par VRI iespēju pieņemt tādu lēmumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, kas aizstātu līgumu starp attiecīgajiem operatoriem, jānorāda, ka Harta, kas stājās spēkā 2009. gada 1. decembrī, *ratione temporis* nav piemērojama pamatlietas situācijai, jo VRI priekšsēdētāja lēmums ir pieņemts 2009. gada 6. maijā.

60 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības brīvi veikt profesionālo darbību, tāpat kā tiesības uz īpašumu, ir vispārējie Savienības tiesību principi. Tomēr šie principi nešķiet esam absolūtas prerogatīvas, bet gan ir jāņem vērā saistībā ar to funkciju sabiedrībā. Tādējādi brīvība veikt saimniecisko darbību, kā arī tiesību uz īpašumu izmantošana var tikt ierobežota ar nosacījumu, ka šie ierobežojumi faktiski atbilst vispārējo interešu mērķim, ko cenšas sasniegt Savienība, un attiecībā pret sasniedzamo mērķi nav nesamērīga un nepieņemama iejaukšanās, kas aizskartu pašu šādi garantēto tiesību būtību (skat. šajā ziņā spriedumu *Di Lenardo* un *Dilexport*, C-37/02 un C-38/02, EU:C:2004:443, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Ir skaidrs, ka *UKE* priekšsēdētāja 2009. gada 6. maija lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz valsts likumu, ar kuru tostarp tika transponētas universālā pakalpojuma un piekļuves direktīvas, un tas atbilst Savienības atzītam vispārīgo interešu mērķim, proti, Savienības galalietotāju piekļuvei pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai.

Tādējādi šis lēmums neignorē uzņēmumu brīvību ar nosacījumu, kā tas jau ir ticis norādīts šī sprieduma 55. un 56. punktā, ka pienākumi, kas noteikti saistībā ar strīda starp attiecīgajiem operatoriem atrisināšanu, bija nepieciešami un samērīgi, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

62 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkts un 8. panta 3. punkts, skatīti kopā ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj VRI, risinot strīdu starp diviem operatoriem, noteikt vienam no tiem pienākumu nodrošināt galalietotājiem piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, kuri tiek sniegti otra operatora tīklā, un noteikt, pamatojoties uz piekļuves direktīvas 13. pantu, tādus tarifikācijas nosacījumus starp šiem operatoriem par šo piekļuvi, kādi tiek aplūkoti pamatlietā, ciktāl šie pienākumi ir objektīvi, pārskatāmi, samērīgi, nediskriminējoši, balstīti uz konstatētās problēmas raksturu un attaisnoti, ņemot vērā pamatdirektīvas 8. pantā noteiktos mērķus, ja šīs pēdējās minētās direktīvas 6. un 7. pantā paredzētās procedūras vajadzības gadījumā ir ievērotas, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

63 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) **Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) 28. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka elektronisko komunikāciju publiskā tīkla operatoram ir jānodrošina, ka piekļuve numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, tiek nodrošināta visiem tā tīkla galalietotājiem šajā valstī, nevis tikai citu dalībvalstu galalietotājiem;**

2) **Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) 5. panta 1. punkts un 8. panta 3. punkts, skatīti kopā ar Direktīvas 2002/22 28. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj valsts regulatīvajai iestādei, risinot strīdu starp diviem operatoriem, noteikt vienam no tiem pienākumu nodrošināt galalietotājiem piekļuvi pakalpojumiem, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, kuri tiek sniegti otra operatora tīklā, un noteikt, pamatojoties uz Direktīvas 2002/19 13. pantu, tādus tarifikācijas nosacījumus starp šiem operatoriem par šo piekļuvi, kādi tiek aplūkoti pamatlietā, ciktāl šie pienākumi ir objektīvi, pārskatāmi, samērīgi, nediskriminējoši, balstīti uz konstatētās problēmas raksturu un attaisnoti, ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) 8. pantā noteiktos mērķus, ja šīs pēdējās minētās direktīvas 6. un 7. pantā paredzētās procedūras vajadzības gadījumā ir ievērotas, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

[Paraksti]